

**'SINDS IK
FOTOGRAFEER
WERK IK
NOOIT MEER'**

Tekst: Karin Koolen
Beeld: Huib Nederhof

SMI

F21

THAMESBANK

F9

ROY

'HET IS EEN BOEG, GEREFLLECTEERD IN HET WATER - KINDEREN ZIEN 'T MEESTAL GELIJK.'

Hij trotseert stofnesten, grote hoogten en tijdrovende veiligheidsprotocollen. Onlangs zag hij zijn peperdure drone zo de Maas in kletteren. Je moet er als havenfotograaf wat voor over hebben. Wat Huib Nederhof het allerliefste doet? "Mensen fotograferen die in de haven aan het werk zijn."

Vanuit zijn woning op de Kop van Zuid kijkt Huib uit op de Binnenhaven. Als de voordeur opengaat lachen twee felblauwe ogen in een zongebruind gezicht ons tegemoet. Nog maar kort geleden werd Huib door een opdrachtgever de wereld rondgestuurd om schoorstenen te fotograferen; Chili, Brazilië, Zuid-Afrika. De laatste reis ging naar Laos; dat verklaart zijn zongebruinde gelaat. Huib leidt ons door de hal naar de open keuken. Bij een foto aan de wand houdt hij staande. "Kun je zien wat het is?" Na lang turen naar een kleurrijk mozaïekachtig beeld dat bijna geschilderd lijkt, blijven we het antwoord schuldig. "Het is een boeg, gereflecteerd in het water - kinderen zien 't meestal gelijk. Wil je koffie? Ik maak alleen espresso."

Huib leerde zichzelf de kneepjes van het fotograferen. Hij moet luid praten om boven het geraas van de espressomachine uit te komen. Die zou trouwens niet misstaan in een café in Rome. Hij brandt zelfs zijn eigen bonen: "Als je dat eenmaal geproefd hebt, wil je dat spul van illy niet meer." Hij geeft het nu maar gelijk toe: als hij ergens mee begint, wil hij al snel, een tikje obsessief, het neusje van de zalm kennen. Of het nu gaat om koffie, golf, kitesurfen of fotografie. "Ik keek in mijn begintijd weleens naar fotografieopleidingen, maar vond het tempo te traag. Door veel lezen op internet, kijken en uitproberen heb ik mezelf de techniek eigen gemaakt. Veel fotografen vinden techniek ondergeschikt, maar voor mij is dat echt de basis. Je maakt veel betere foto's, je kunt ineens veel meer. Ik zeg altijd: aan de techniek mag het niet liggen."

Wandelen

Het was Huibs vrouw die hem op een dag een Nikon-camera cadeau deed, vertelt hij. We hebben plaatsgenomen aan de eettafel. Vier imposante huiskatten (maine coon, een van 's werelds grootste huiskattenrassen) maken onderwijl een voor een hun statige entree vanaf de open trap. "In mijn jeugd maakte ik ook foto's, maar toen mijn spiegelreflex-camera stuk ging, gaf ik er de brui aan. Mijn vrouw vond deze foto's en mijn oog voor compositie viel haar direct op." Met zijn nieuwe camera wandelde Huib door stad en haven. "Dat was toen veel makkelijker. Sinds 9/11 kom je helaas nergens meer zomaar binnen."

Tijdens een van die vroege stadswandelingen stuitte Huib op de Graansilo aan de Maashaven. "Dat gebouw intrigeerde mij. Er werkte maar een mannetje of vijf en ik vroeg of ik foto's mocht maken. 'Prima joh, ga maar effe je gang', was het stoïcijnse antwoord. Een week erna liet ik de eerste foto's zien. Ze waren stomverbaasd dat ik van die zoi zulke mooie foto's had kunnen maken!"

Huib loopt naar boven en keert terug met het fotoboek. Gepassioneerd vervolgt hij: "Het was er heel smerig en donker, het stikte van het stof en ratten en duiven, maar voor mij was het een waanzinnig fotogenieke omgeving."

Wie het werk van de havenfotograaf kent, begrijpt waarom. Een foto van een compleet schip gemaakt vanaf de kade zul je niet snel tegenkomen; verrassende standpunten, spelen met lichtinval en het gebruikmaken van verschillende structuren, vormen en lijnen kenmerkt zijn werk. Ook hier weer speelde Huib graag met details: een gebruikt koffiebekertje, een merelnestje, uitgeholde ratten. "Na een tijdje kreeg ik stofallergie, ik kon er steeds minder lang blijven. Maar ik ging soms dagen achtereen terug tot ik het juiste licht had."

Nooit meer werken

Zijn eerste serieuze fotoserie resulteerde in een grote solo-expo (2004) in Galerie Vips. Gelijktijdig verscheen het boek en de fotoverkoop liep als een trein. "Een harde start", beaamt Huib. "Na dat succes besloot ik van fotografie mijn beroep te maken. Mijn onderneming heb ik toen snel afgebouwd." Wat Huib deed? "Ik runde een handelsonderneming in droogmiddelen voor koelcellen. Ik kwam in Amerika eens een vrouw tegen, haar vader deed dat. Het leek me interessant. Daarvoor zat ik in grootkeukens. Ik ben de droogmiddelen gaan verkopen in Europa. Ach joh." Huib maakt een wegwuivend handgebaar. "Dat is ook weer zo'n lang verhaal. Geen zin om daarover te praten. Weet je, sinds ik fotografeer werk ik eigenlijk nooit meer. Ik ga nooit met tegenzin naar een klus."

Het duurde een paar jaar voordat hij zichzelf überhaupt fotograaf durfde noemen, bekend hij. "Ik was bescheiden, keek veel te veel op tegen de beroepsfotografen. Ik was eigenlijk meer een ondernemer, fotografie was een leuke hobby. Inmiddels is dat anders, maar het heeft moeten groeien. Maar weet je, er zijn goede amateurs die veel beter zijn dan sommige professionele fotografen. Ik nam ook weleens professionele fotografen mee naar de Graansilo, dacht wat van hen te kunnen leren als amateur. Maar die waren altijd zo weg. Ze vonden het veel te vies, ze zagen het niet."

A photograph showing four workers on a ship's deck. They are wearing hard hats and safety jackets. One worker in the foreground is wearing a yellow and black jacket with 'TAKMA TING' on the back. They are handling a thick, dark steel cable. In the background, there is a large blue pulley system and a yellow crane structure. The sky is overcast with a seagull flying in the upper left. The text is centered in the upper half of the image.

**‘VERRASSEDE
STANDPUNTEN, SPELEN
MET LICHTINVAL EN
HET GEBRUIKMAKEN VAN
VERSCHILLENDE STRUCTUREN,
VORMEN EN LIJNEN
KENMERKT ZIJN WERK’**